

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobkyně: **S. Š.**, narozená X
bytem X
zastoupená Mgr. MUDr. Jaroslavem Maršíkem, advokátem
sídlem nám. Svobody 1, 415 01 Teplice

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 8. 2024, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 9. 8. 2024, č. j. X, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 146 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 8. 2024, č. j. X, jímž bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zcela změněno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 25. 3. 2024, č. j. X, ve věci jejího invalidního důchodu, a to tak, že se podle § 56 odst. 1 písm. a) a § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), žalobkyni

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odnímá od 6. 9. 2024 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně vyplácený od 6. 5. 2024 ve výši invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně na základě předběžné vykonatelného rozhodnutí č. j. X ze dne 25. 3. 2024, neboť podle posudku Institutu posuzování zdravotního stavu ze dne 18. 6. 2024 nebyla žalobkyně invalidní, jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její pracovní schopnost poklesla pouze o 20 %. Současně se žalobkyně domáhala toho, aby soud žalované uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě nejprve stručně zrekapitulovala obsah napadeného rozhodnutí, přičemž vyslovila nesouhlas s tím, že její pracovní schopnost poklesla toliko o 20 %, neboť se její zdravotní stav dlouhodobě nijak nezlepšil oproti období, kdy jí byl přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně.
3. Namítla, že lékař Institutu posuzování zdravotního stavu vycházel mj. z toho, že antikoagulační léčba již byla ukončena. Tento závěr je však dle žalobkyně chybný, což dokládala lékařskou zprávou ze dne 25. 4. 2024, podle které bylo v antikoagulační terapii pokračováno od dubna 2024 nejméně do října 2024, v němž byla naplánována další kontrola. Žalobkyně dále zmínila, že trpí vážným funkčním omezením pravé dolní končetiny, protože nemá cit v patě a lýtku, a tudíž nepozná, kdy se nohou dotkne země nebo překážky. Z tohoto důvodu chodí o berlích, a pokud to otevřená rána a otok dovolí, pak s „Walker ortézou“, jak plyne z lékařské zprávy ze dne 26. 3. 2024. Posudkový lékař dle žalobkyně též nepřihlédl k imunologické léčbě autovakcínou z kmenů bakterií kultivovaných v chronické secernující ráně hlezna a pravého lýtku působené bakteriemi rezistentními na antibiotickou léčbu. Žalobkyně má tedy na pravém lýtku dlouhodobou otevřenou ránu, která nereaguje na žádnou léčbu. Posouzení jejího zdravotního stavu z pohledu ztráty pracovní schopnosti tak bylo v napadeném rozhodnutí provedeno chybně, neboť vůbec nezohlednilo značně omezené možnosti žalobkyně nejen pracovat, ale i se pohybovat a „normálně žít“. Žalobkyně stran vadného posouzení jejího zdravotního stavu též poukázala na skutečnost, že ji posudkoví lékaři ani osobně nevyšetřili.
4. Závěrem podané žaloby navrhl, aby byl její zdravotní stav přezkoumán posudkovou komisí v odpovídajícím složení, popř. znalecky.
5. V podání ze dne 3. 4. 2025 pak žalobkyně doplnila, že z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise MPSV“) ze dne 6. 3. 2025 vyplývá, že se v jejím případě jedná o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %, a proto je předmětná žaloba důvodná.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě úvodem zrekapitulovala dosavadní průběh správního řízení a obsah žalobních námitek. Následně připomněla dotčená zákonná ustanovení týkající se posuzování invalidity, přičemž soudu navrhla, aby žalobu zamítl pro nedůvodnost. Žalovaná dále uvedla, že bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě odborného posudku Institutu posuzování zdravotního stavu (dále jen „IPZS“) o invaliditě žalobkyně ze dne 18. 6. 2024, jenž byl posudkovým lékařem vyhotoven právě pro účely řízení o námitkách. Posudkový lékař IPZS přitom ve věci shledal, že žalobkyně není nadále invalidní dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ode dne 12. 2. 2024, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její pracovní schopnost poklesla toliko

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o 20 %. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti žalobkyně byla vyhodnocena pravostranná posttraumatická artróza TC kloubu – omezení hybnosti. Míra poklesu pracovní schopnosti pak byla dle žalované stanovena na podkladě dostatečně vypovídající zdravotnické dokumentace žalobkyně a v souladu s platnou právní úpravou. Žalovaná též připomněla, že v případě úplné a dostačující zdravotnické dokumentace lze posudek o invaliditě vypracovat i v nepřítomnosti posuzovaného. Poté žalovaná uzavřela, že činí-li zjištěný pokles pracovní schopnosti u žalobkyně pouze 20 %, nejsou splněny zákonné podmínky invalidity vyžadující pokles pracovní schopnosti nejméně o 35 %. S ohledem na námitky žalobkyně žalovaná v řešeném případě navrhla, aby soud nechal vypracovat posudek o poklesu pracovní schopnosti žalobkyně posudkovou komisí MPSV.

Jednání před soudem

7. Ze soudního jednání konaného dne 6. 5. 2025 se žalobkyně a její právní zástupce omluvili s tím, že souhlasili s projednáním věci v jejich nepřítomnosti.
8. Pověřená pracovnice žalované při tomtéž jednání uvedla, že s ohledem na výsledek posouzení zdravotního stavu posudkové komise MPSV ponechává rozhodnutí na úvaze soudu.
9. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), provedl dokazování čtením posudku posudkové komise MPSV ze dne 6. 3. 2025, který nechal soud vypracovat pro účely předmětného soudního řízení, včetně protokolu o jednání posudkové komise.
10. Naproti tomu soud dle téhož ustanovení s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl žalobkyní navržené dokazování porizením znaleckého posudku o jejím zdravotním stavu (resp. invaliditě) a fotografiemi zachycujícími pravou dolní končetinu žalobkyně, neboť veškeré pro věc relevantní okolnosti zřejmým způsobem vyplývaly již z obsahu spisové dokumentace předložené ve věci žalovanou ve spojení se skutečnostmi zjištěnými v rámci doplnění dokazování soudem – konkrétně z posudku posudkové komise MPSV ze dne 6. 3. 2025, jak bude také v podrobnostech dále vyloženo. Stejně tak soud neprovedl žalobkyní navržené dokazování napadeným rozhodnutím, lékařskými zprávami ze dne 25. 4. 2024, 12. 3. 2024 a 26. 3. 2024, jakož i obecně spisovou dokumentací vedenou v řešeném případě. Uvedené dokumenty jsou totiž součástí správního spisu, přičemž jeho obsah (tj. všechny jeho součásti) nelze bez dalšího považovat za důkaz. Vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu výše odkazovaného ustanovení s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením řízení správního, přičemž správní spis je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládající skutkový stav, který tu byl v době rozhodování žalovaného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 3 Afs 194/2017-25).

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

12. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím ze dne 25. 3. 2024, č. j. X, podle § 56 odst. 1 písm. e) a § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění snížila žalobkyni od 6. 5. 2024 výši invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 9 656 Kč měsíčně. Podle lékařského posudku o invaliditě ze dne 12. 2. 2024 totiž žalobkyně nebyla ve smyslu § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění invalidní pro invaliditu třetího stupně, ale byla od 12. 2. 2024 shledána invalidní pro invaliditu prvního stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost o 35 %. Proti odkazovanému rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení žalobkyně následně podala dne 8. 4. 2024 námitky. V řízení o námitkách byl přitom znovu posouzen zdravotní stav žalobkyně lékařem IPZS. V rámci posudku o invaliditě ze dne 18. 6. 2024 nicméně bylo konstatováno, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti bylo zdravotní postižení uvedené v kapitole XV., odd. B, položce 11 přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“) – konkrétně pravostranná posttraumatická artróza TC kloubu – omezení hybnosti, pro které byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti o 20 %. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti zároveň nebyla ve smyslu § 3 a § 4 odkazované vyhlášky měněna. Žalovaná poté ve věci vydala již shora rekapitulované napadené rozhodnutí s tím, že žalobkyni odňala invalidní důchod od 6. 9. 2024.
13. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění platí, že pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Z odst. 2 citovaného ustanovení dále vyplývá, že pokud pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, pokud poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a pokud poklesla nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
14. Pracovní schopnost je definována v § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, podle kterého platí, že pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odst. 4 odkazovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

15. V § 39 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odst. 6 téhož ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Podle odst. 7 uvedeného ustanovení je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.
16. Soud podotýká, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity. Z § 2 odst. 3 této vyhlášky přitom vyplývá, že je-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nescítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.
17. Podle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity lze horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti zvýšit až o 10 procentních bodů v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici (odst. 1), nebo v případě, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav pojištěnce má takový vliv na jeho schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace, že pokles pracovní schopnosti pojištěnce je větší, než odpovídá horní hranici (odst. 2). Z odst. 3 téhož ustanovení plyne, že zvýšení horní hranice míry poklesu pracovní schopnosti podle odstavců 1 a 2 nesmí v úhrnu převýšit 10 procentních bodů.
18. Napadeným rozhodnutím byl v projednávané věci žalobkyni od 6. 9. 2024 odňat invalidní důchod s odůvodněním, že z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost pouze o 20 %, přičemž pro vznik nároku na invalidní důchod je dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění nutné, aby míra poklesu pracovní schopnosti byla minimálně 35 %.
19. Soud připomíná, že jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je existence invalidity pojištěnce právě ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí splňovala podmínky invalidity, tedy zda u ní došlo k poklesu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, že žalobkyně získala potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto soud již bez dalšího vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně potřebnou dobu pojištění získala.

20. Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkového lékaře IPZS v rámci námitkového řízení o míře poklesu pracovní schopnosti žalobkyně. Soud se s tímto závěrem posudkového lékaře nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci předmětného soudního řízení v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na § 77 téhož zákona odborný posudek od posudkové komise MPSV, která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Tato posudková komise nově posoudila celkový stav žalobkyně, pokles její pracovní schopnosti a zaujala posudkový závěr o invaliditě žalobkyně.
21. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované posudkovou komisí MPSV soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, přičemž byl posudek ze dne 6. 3. 2025 vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace (tj. kompletní spisové dokumentace shromážděné v rámci daného řízení, zdravotnické dokumentace praktické lékařky MUDr. A. V., žalobkyní předložené lékařské zprávy z úrazové poradny ze dne 24. 9. 2024 a 16. 7. 2024 MUDr. L. K., Ph.D.) a vlastního vyšetření žalobkyně posudkovou komisí MPSV. Žalobkyně tedy byla jednání posudkové komise MPSV přítomna a přímo při jednání této komise byla vyslechnuta a vyšetřena odborným lékařem z oboru ortopedie. Dále je z posudkové dokumentace seznatelné, jaké konkrétní lékařské nálezy, zprávy, vyšetření a další listiny měla posudková komise MPSV k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů, zdravotní dokumentace praktického lékaře, spisové dokumentace OSSZ, spisové dokumentace námitkového řízení a vlastního vyšetření žalobkyně při jednání posudkové komise MPSV, pak tato posudková komise dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí byla žalobkyně invalidní pro invaliditu prvního stupně dle podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění.
22. Posudková komise MPSV konstatovala, že se u žalobkyně jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti jsou zánětlivé pooperační komplikace v distální části pravé dolní končetiny, na které jsou přítomny dvě otevřené rány – nad patou 4 cm x 2 cm a nad zevním kotníkem 3 cm x 2 cm (jedna v oblasti zevního kotníku a druhá v oblasti laterálního lýtky). V klinickém obrazu tak dominují chronické secernující rány hlezna a lýtky pravé dolní končetiny jako zánětlivé komplikace po opakovaných operačních zákrocích po distorzi ATC kloubu dx. v prosinci roku 2018, původně léčené konzervativní sádrovou fixací.
23. Míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně posudková komise MPSV hodnotila podle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a to dle její kapitoly XIII, odd. B, položky 3b. Pro dané zdravotní postižení přitom stanovuje odkazovaná příloha k vyhlášce rozmezí míry poklesu pracovní schopnosti 30 až 40 %. Posudková komise MPSV pak stanovila konkrétní míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně 35 %. Současně vyložila, že vzhledem k tomu, že žalobkyně před úrazem vykonávala při jejím základním vzdělání dělnickou profesi u pásové linky, použila střední hranici rozmezí. Konstatovala též, že se u žalobkyně z funkčního hlediska jednalo o invaliditu prvního stupně, neboť na základě komplexního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zhodnocení odborných nálezů, prostudování zdravotní dokumentace a vyhodnocení funkčních dopadů dominujícího onemocnění, vyšetření specialistou z oboru ortopedie při jednání posudkové komise MPSV s akceptováním uváděných subjektivních potíží žalobkyně, z funkčního hlediska nebyla naplněna kritéria pro invaliditu druhého či třetího stupně. Žalobkyně totiž byla dle posudkové komise MPSV obecně schopná vykonávat lehké dělnické práce bez nutnosti nošení pracovních bot s celodenním stáním nebo s celodenní chůzí po nerovném terénu v kratším pracovním úvazku. Posudková komise MPSV též uvedla, že se nemohla ztotožnit s posudkem posudkového lékaře IPZS v rámci námitkového řízení, protože v dané době u žalobkyně nedominovalo pouze lehké funkční poúrazové omezení pravého hlezna, ale zejména známky chronické osteomyelitidy. U žalobkyně se tedy dle posudkové komise MPSV jednalo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %, nedosahoval však více než 49 %.

24. Soud zhodnotil výše odkazovaný posudek posudkové komise MPSV ze dne 6. 3. 2025, který představuje stěžejní důkaz v tomto soudním řízení, a dospěl k závěru, že byl vypracován po náležitém posouzení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace, odborných lékařských nálezů a vlastního vyšetření žalobkyně posudkovou komisí MPSV. Soud proto považuje posudek posudkové komise MPSV ze dne 6. 3. 2025 za úplný, objektivní a přesvědčivý, přičemž neměl jakéhokoliv důvodu zpochybnit v něm uvedené lékařské závěry. Tyto závěry se totiž nejeví zjevně nelogické či svévolné, naopak je soud hodnotí jako přesvědčivé a dostatečné pro přijatý závěr. K tomu je třeba zdůraznit, že odborné posudkové závěry nepodléhají hodnocení soudu z hlediska jejich správnosti, neboť k tomu soud nemá odborné lékařské znalosti. Soud zároveň podotýká, že posudek ze dne 6. 3. 2025 nebyl žádným z účastníků zpochybňován, a tudíž s ohledem na vše, co bylo již shora popsáno, dospěl k závěru, že je předmětná žaloba důvodná, neboť žalovaná při rozhodování o námitkách žalobkyně vycházela z posudku posudkového lékaře IPZS, jehož posudek však neodpovídal úplně zjištěnému skutkovému stavu.
25. S dříve popsáním závěrem posudkové komise MPSV se tedy soud ztotožnil a za daného stavu věci neshledal potřebu, aby byl tento posudek ze dne 6. 3. 2025 doplňován či aby byl případně v řešené věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí MPSV, nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobkyně. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět další dokazování, odpovídá též ustálené judikatuře soudů rozhodujících ve správním soudnictví včetně Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48, či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92).
26. Vzhledem ke všemu výše uvedenému tak soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Žalovaná totiž při svém rozhodování vycházela z neúplně zjištěného skutkového stavu, což zakládá vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Soud proto výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Bude proto na žalované, aby v projednávaném případě o námitkách žalobkyně znovu rozhodla.
27. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má poté oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení, přičemž soud žalované uložil zaplatit jí do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 3 146 Kč. Náklady řízení přitom tvoří odměna a náhrada hotových výdajů zástupce žalobkyně včetně DPH. Výše této odměny a náhrady vychází z vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Nutno k tomu zmínit, že advokátní tarif byl s účinností od 1. 1. 2025 novelizován vyhláškou č. 258/2024 Sb.; podle čl. II této vyhlášky platí, že za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.

28. Právní zástupce žalobkyně učinil dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] před 1. 1. 2025. Za tyto úkony mu podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 bodem 3 a § 9 odst. 2 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024, náleží odměna 2 x 1 000 Kč – tj. 2 000 Kč, a podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, ve stejném znění, náhrada hotových výdajů advokáta 600 Kč (dva režijní paušály po 300 Kč). K uvedeným částkám je třeba přičíst DPH v sazbě 21 %, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů – tj. částku 546 Kč.
29. Naproti tomu soud žalobkyni nepřiznal jí uplatněnou náhradu nákladů řízení spojených toliko s prostým sdělením ze dne 3. 4. 2025, kterým žalobkyně ve stručnosti zrekapitulovala závěr plynoucí z nadepsaného posudku posudkové komise MPSV, přičemž uvedla, že ve věci souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání nebo v její nepřítomnosti, neboť soud toto písemné podání neshledal za důvodně vynaložený náklad řízení, a to vzhledem k jeho obsahu a zjevné nenáročnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 6. května 2025

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.